

In Christi natalem

Τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου Εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ γένναν.

Φόβου γέμει καὶ φρίκης ἡ σήμερον ἡμέρα, καὶ πολλῆς ἐκπλήξεως καὶ χαρμονῆς ἀπέιρου. Δεσπότης γὰρ ἐκ νύμφης παρθένου προέρχεται παράδοξον θάλαμον τὴν κόρην εὐράμενος. Ὁ γὰρ ἄνω [...] δίχα φθορᾶς γεννηθεὶς, οὗτος κάτω [...] δίχα σπορᾶς γεννᾶται. Καὶ ὁ ἄνω ἐν κόλποις [τοῦ] πατρὸς ἀυλιζόμενος, οὗτος [ἐν] ἀγκάλαις μητρὸς παρθένου βασιτάζεται. Εἴ τις 20οῦν20 κατανοήσει τὴν σήμερον ἡμέραν, [...] τρόμῳ συστέλλεται· φόβου γὰρ καὶ τρόμου γέμει, ὡς ἤδη προεῖρηται. Σήμερον τῆς ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων [ὁ] ἔλεγχος καὶ τῶν ἀπάντων [...] ἀπαρχὴ καὶ πρόοδος. Οἱ φύλλα ἐζωσμένοι καὶ φοροῦντες δέρματα, οὗτοι ἐν τῷ φορεῖσθαι αὐτὸν φοροῦσι Χριστόν.

Σήμερον οὖν χαρμονῆς ἡμέρα καὶ ταραχῆς· [ἔστι γὰρ] τῶν δαιμόνων πόλεμος· [καὶ τοῦ] διαβόλου θόρυβος· [καὶ] τῶν εἰδώλων ὄλεθρος· τοῦ θανάτου θάνατος, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς ἐκ τούτου ἐλευθερίας ἀρχή. Σὺ δέ μοι τὴν παρθένον (φολ. 49η) τὴν ἁγίαν ἴδε [...], καὶ σκόπησον τὸ πρᾶγμα, πῶς τυγχάνει ἄπειρον. Πῶς γὰρ οὐ διασπᾶται τὸν Κύριον φέρουσα· πῶς [γὰρ] αὐτῆς καὶ ἡ γαστήρ ὅλως οὐ διαλύεται, Ἀλλὰ φέρει ἐν γαστρὶ τὸν κτίστην [...] [...] τῆς γαστρός, ὡς ἐπίσταται αὐτός. Καὶ εἰ δάκτυλον θεοῦ [βαστάσαι] οὐκ ἤνεγκεν Αἴγυπτος, πῶς ἤνεγκε παρθένος τοῦ θεοῦ <τὴν> δεξιάν; [καὶ] εἰ ὀλκὴν οὐκ ἐβάστασε μικρὰν χρυσίου ἄνθρωπος, πῶς ἡ κόρη ἐβάστασε τοῦ Πατρὸς τὸν θησαυρόν; Εἰ δὲ ἦν καὶ τῷ Χριστῷ εἰς ὁμιλίαν ἐλθεῖν καὶ εἰπεῖν· «Ὅθ' ὑπῆρχες τῆς κόρης ἐγγάστριος, οὐκ ἄμετρον εἶχες φύσιν καὶ σθένος ἀνίκητον; οὐκ ἔλεγές σου θρόνον ὑπάρχειν τὸν οὐρανόν; καὶ ὅλως οὖν οὕτως ὑπάρχων ἀχώρητος τοῖς πᾶσιν, τὴν νηδὺν τῆς παρθένου ἔχεις ἐνδιαίτημα. Καὶ πῶς ὁ ἐν [τοῖς] κόλποις ὦν τοῦ ἀχράντου σου Πατρὸς κόρης ἀπειρογάμου ὑπάρχεις ἐγγάστριος;» «[Ναί, φησί, παρεφθάρη ὁ Ἀδάμ· κατεκλύσθη ὁ κόσμος· ἐφλέχθη τὰ Σόδομα· ἐπατήθη ὁ νόμος· Προφήται ὑβρίσθησαν· οὐκ ἠκούσθη [ἐγὼ] ὁ θεός· ἐδέσποζεν ὁ δράκων· ἐκράτουν οἱ δαίμονες· Ὁ κόσμος ἀπώλλυτο· ἄγγελος σαρκωθῆναι καὶ σῶσαι οὐκ ἴσχυεν [...]. Διὰ τοῦτο [...]· ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν τοῦ δούλου μορφὴν [...] [...].»

Ἦ τοῦ θαύματος [...]· ἐκπλήττομαι καὶ φρίττω ὑπὸ τοσοῦτων θαυμάτων τὸν νοῦν κυματούμενος. Ἐκεῖνο μόνον εἰπεῖν ἱκανὸς εὐρίσκομαι τό· Ἦ 20βάθος καὶ πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως20 θεοῦ.» Καὶ τοῦτο γὰρ ἐξαισίον καὶ σφόδρα παράδοξον· καὶ μήτηρ καὶ παρθένος ἡ κόρη εὐρίσκεται. Οὐ σπεύρεται καὶ γεννᾶ· οὐκ ἀροῦται καὶ τίκτει· οὐκ ἀναμένει πάθος· οὐκ ἐκδέχεται φθοράν. Οὐ τὸν φθαρτὸν [...] [...] ἐκδεχομένη χαννοῦται τοῖς μέλεσιν, Ὅτι μετὰ τὸ γεννηῖσαι ἀσπόρως τὸν Κύριον τοσοῦτον ὅσον τοῦ Κυρίου ἀθαλαμεύτου παιδός ... Ἀληθῶς 20ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ20 [...] [...] 20ἐποίησας20». Λογίζου [δέ] μοι [καὶ] τὸν Ἀδὰμ χορεύειν φορούμενον καὶ πολλὰ ὀνειδίζειν τὸ θηρίον [...] [καὶ] χαιρόμενόν τι λέγειν· «Παμπόνηρε, τί ὤνησας συλήσας με; Τί ποτε ἐπραγματεύσω συλήσας με;» Ἴδε ὁ φύλλα συκῆς περὶ τὴν ὄσφυν φορῶν καὶ <τοῦς> χιτῶνας νεκροῦ ἐνδεδυμένος τὸ πρίν, Ἴδε νῦν φορούμενον τὸν ζωοποιόφορον· πόθεν, φησίν, τοσαύτη δέδοται παρρησία; Πόθεν, «20Κύριος εἶπεν πρὸς μέ· Υἱός μου εἶ σύ;20 [...] Ἴνα γὰρ τῇ [ἀγίᾳ] Παρθένῳ τὴν γένναν λογίξεσθε καὶ νομίσητε μητέρα ἀληθινήν τῆς σαρκός, σημαίνω νῦν τὸν ἐμὸν Κύριον [...]· αὐτὸς γὰρ καὶ τῆς [μακαρίας] Μαρίας

τυγχάνει δημιουργός. [Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν].